

[Bente Juncker]

kan Centrum-Demokraterne også tilslutte sig det.

Jeg synes, det er fair at sige, hvad baggrunden for renteaftigten er.

Det paradoksale er jo, at gennem hele 1984 og 1985 gik det ufatteligt godt. Det var så i 1986 nødvendigt at begrænse det lånefinansierede forbrug, altså at få vendt befolkningens adfærd fra at optage forbrugslån til at spare op. Det var vi enige om i regeringen, og vi er enige i sigtet. Opsparing er vigtigt for samfundsøkonomien. Det fremtidige låneforbrug må begrænses mest muligt. Så langt så godt.

Det var målet i 1986, da loven blev gennemført. Sommerens til tider meget ophedede debat har vist, at det ikke kun var de rene forbrugslån, der blev ramt. Stort set alle lånkategorier blev ramt med undtagelse af dem, der var placeret med sikkerhed i fast ejendom. Folk, der havde finansieret deres forbrug ved realkreditlån blev ikke ramt, og det kan synes utrolig uretfærdigt.

Det er tilfældighedernes spil, om man skal betale renteaftigt, og det graverende ved renteaftigten er jo, at den skal betales også af de gamle lån, dvs. nogle dispositioner, der er foretaget af borgerne for flere år siden, og som den enkelte har kørt med uden gnidninger eller problemer.

Der er derfor med rette mange, der føler sig snydt, og det har vel også været grunden til den ophedede debat her i sommer.

De, der føler sig snydt, er ikke de velbærgerede – det vil jeg gerne sige. Det er f.eks. en forretningsdrivende, der er gået fallit, og som har en gæld på ca. 500.000 kr., rentsudgifter på ca. 140.000 kr. og en forbrugsrenteaftigt på ca. 25.000 kr. – alt i runde tal. Den pågældende vil gerne betale. Han vil ikke erklære sig konkurs med alt, hvad det medfører. Han sætter en ære i at betale. Og det er alt sammen gammel gæld.

Man kan nævne køb og salg af virksomheder, der er sket for nogle år siden, og herunder kan man også nævne generationsskifte. Det gælder i øvrigt også i den fremtidige lov, og det skal vi tale om fremover.

Jeg skal tilføje, at jeg er enig med hr. Ivar Hansen i, at der er brug for dispensationer i denne lov, og det har netop dette eksempel vist.

Når hr. Aagaard ikke svarede klart på spørgsmålet om, hvorvidt De Konservative ønskede at friholde gamle lån, må det vel være, fordi de ikke gør det. Eller gør de? Vi venter spændt på svaret.

Når vi taler så meget om de gamle lån og vi taler om et bundfradrag, vil jeg gerne sige, at vi skal være lidt varsomme med bundfradraget, ikke størrelsen, men nogle gange kan bundfradraget ikke løse problemerne.

Bundfradraget kan også virke meget tilfældigt, og de, der har de største gældsposter, er ofte dem, der er socialt dårligst stillet. Det viser faktisk alle de eksempler, vi har set.

Fremover synes jeg vi skal passe gevaldigt på, når vi sidder i forhandlinger om en ændring af loven. Der er nogle ting, som virker uretfærdige, men vi ser hen til i CD, at skatteministeren kan løse denne side af sagen. Det er jo ministeren, der har teknikken i huset, og vi vil et langt stykke hen ad vejen støtte ministerens forslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Til indledning vil jeg sige, at Kristeligt Folkeparti også støtter det meget korte lovforslag om datoflytning, vi har til behandling, men jeg vil ikke undlade at benytte lejligheden til at sige et par ord først om renteaftigtens princip, det principielle sigte med lovforslaget herom.

Jeg mener, det er vigtigt at få understreget, at renteaftigten er udtryk for en principielt rigtig beskatning. Der er flere andre beskatningsformer, som man kan sige om: Det har den negative følgevirkning, det har den negative følgevirkning. Men renteaftigten i sit princip vil jo netop begrænse et lånefinansieret forbrug og fremme den rigtige holdning, at man først sparer op, inden man bruger penge til de goder, man gerne vil skaffe sig.

For mig er der ikke tvivl om, at en af hovedårsagerne til det meget store og stadig stigende betalingsbalanceunderskud, vi har, er, at opsparingen har været for lille. Den er mindre i Danmark end i de fleste andre europæiske lande. Privat opsparing er gået ned gang på gang. Hvorfor? Bl.a. fordi man på grund af skattesystemet osv. har været mere eller mindre tilskyndet til et lånefinansieret forbrug. Dette blev der rettet væsentligt op på ved skattereformen, men det er også det, der er sigtet med kartoffelkurens renteaftigt, og jeg synes, der har været fokuseret for lidt på dette rigtige princip, nemlig at begrænse det lånefinansierede forbrug.

Jeg mener også, man må erkende, at hvis man siger: Vi skal enten have den renteaftigt, eller også skal vi have den afskaffet, så sætter